

[Kofod-Svendsen]

Jeg vil mene, at det opnåede forhandlingsresultat ud fra en samlet vurdering er meget tilfredsstillende for Danmark, men jeg vil understrege, at der er adskillige ting i EF, der skal forbedres.

Det, at vi har fået en positiv traktat, betyder ikke, at alt er præcis, som det skal være. I alt politisk arbejde er der til stadighed ting, der må forbedres og ændres. Jeg vil arbejde for en fortsat udbygning af demokrati og åbenhed i beslutningsprocesserne. Her nåede vi ikke nok. Jeg mener klart, at vi skal indrømme, at her er noget, der skal gøres bedre, og det skal vi gøre, uden at den nuværende kompetencefordeling mellem EF's institutioner ændres væsentligt. Især bør man forstærke samarbejdet mellem de nationale parlamenter og Europa-Parlamentet. Man bør sikre en nøje efterlevelse af subsidiaritetsprincippet samt bekæmpe bureaukratiet, især med hensyn til initiativer fra EF-Kommissionen.

Revisionsrettens afsløringer af misbrug af støtteordninger og dårlig forvaltning skal endvidere følges op på en konsekvent måde. Man skal arbejde for, at vedtagne rådsbeslutninger og domstolsafgørelser gennemføres uden unødigt forsinkelse. Der bør også foretages en kraftig opprioritering af budgetdisciplinen, så man undgår spild og misbrug af skatteborgernes penge.

I forhold til tredjelande ønsker jeg, at EF fortsat skal være åben over for nye lande. Jeg vil arbejde for en hurtig optagelse af alle de europæiske lande, der ønsker medlemskab, og gunstigst mulige associeringsaftaler med lande, der ikke ønsker eller ikke for nærværende kan opnå medlemskab. Især en hurtig optagelse af de øvrige nordiske lande er i Danmarks klare interesse, og forhåbentlig vil ikke alene Finland, men også Norge søge om medlemskab, så vi får et nordisk fællesskab i EF-sammenhæng; det synes jeg der er et vældigt perspektiv over.

Over for de lande, der ikke kan opnå medlemskab af EF, ønsker jeg at arbejde for, at EF's ansvar over for disse lande fastholdes. Her tænker jeg især på SNG, de lande i Østeuropa, der ikke bliver medlem inden for en overskuelig fremtid, og udviklingslandene. EF skal bl.a. via GATT-forhandlingerne og UNCTAD bidrage til en mere retfærdig økonomisk verdensorden.

Så vil jeg arbejde for en styrkelse af sikkerheden og samarbejdet i Europa. Ud over EF skal det hovedsageligt ske inden for rammerne af CSCE, FN samt NATO. I unionstraktaten har vi nogle formuleringer om sikkerhed og forsvar, som skal udmøntes om nogle år. Her vil jeg arbejde for, at NATO fortsat får en stærk og central placering.

Når vi skal foretage en samlet vurdering af den traktat, som foreligger, mener jeg, at den betyder et bedre EF. Det er baggrunden for, at man bør sige ja til traktaten. Der er fortsat en lang række ting, der skal gøres bedre, men det taler også for, at man siger ja, så man har de bedste muligheder for stadig at forbedre traktatteksterne.

Glønborg (KRF):

Det er hverken de indædte modstandere eller de bevidstløse tilhængere af EF, der har bygget Kristeligt Folkeparti op. Vi kan se gode argumenter for både ja og nej, og hver enkelt har måttet arbejde længe med at vægte plusser og minusser.

Selv om resultatet af mine overvejelser er, at jeg stemmer nej ligesom flertallet i Kristeligt Folkepartis hovedbestyrelse, er jeg en varm tilhænger af internationalt samarbejde, også i Europa, bl.a. for at sikre freden. Det er en kendsgerning, at EF er et vigtigt redskab til løsning af den kæmpeopgave at knytte Vest- og Østeuropa sammen og at udbygge Nord-Syd-samarbejdet.

Det egentlige spørgsmål, vi nu diskuterer, er, om det nye traktatforslag virkelig gør EF til et bedre redskab i fredens og demokratiets tjeneste. Hvad angår tjenesten for freden var regeringen, da den skrev sit memorandum i oktober 1990, ikke i tvivl. Jeg citerer fra sidste afsnit:

»Regeringen afviser, at det europæiske politiske samarbejde kommer til at omfatte et forsvarspolitisk samarbejde, herunder oprettelse af fælles militære styrker.«

Denne klart udtrykte afvisning æder regeringen så i sig ca. 1 år senere. Jeg citerer unionstraktatens artikel J 4:

»Den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik omfatter alle spørgsmål vedrørende Den Europæiske Unions sikkerhed, herunder udformningen på lang sigt af en fælles forsvarspolitik, som med tiden vil kunne føre til et fælles forsvar.«